

Quan tornarà la música?

Un relat de: [Carles Costa Travé](#)

En Quim estava assegut a la butaca del saló de casa seva, amb la mirada fixa a la finestra, des d'on podia veure la bassa i el graner. A la mà una carta. Les llàgrimes queien constants, davant un plor silenciós. Es va omplir el got de whisky, dos dits, i se'l va beure d'un glop. S'havia acabat l'ampolla. Tot seguit es va aixecar, va deixar la carta sobre la taula, va baixar les escales i va sortir de la masia. Va caminar arrossegant els peus com si volgués traçar una línia fins a l'olivar que hi havia al costat del graner, les gallines fugien del seu costat. Va agafar un pal que estava reclinat contra un marge, es va acostar fins la olivera mes propera i amb totes les seves forces va descarregar un fort cop fallit, l'impuls del qual el va fer caure a terra. Estirat, mirant el cel, el cap li donava voltes i va començar a cridar amb totes les seves forces. Es va girar de bocaterrosa, les llàgrimes, els mocs i la saliva barrejats queien impactant contra el terra polsegós. Es va posar en posició de quatre potes, va aixecar el cap i va veure en Xiulet, el pastor alemany, que se li acostava per llepar-li la cara. Va abraçar el gos i li va començar a fer petons, —Quina merda Xiulet, quina puta merda!

La Mercè havia acabat de fer uns encàrrecs i la compra. Caminava pel carrer direcció al cotxe quan va creuar aquell parc infantil. Es va aturar i va deixar les bosses de la compra a terra. Al carrer no hi havia ningú, va mirar els gronxadors buits, el castell de fusta amb el tobogan amb clars signes de desgast. On deuen ser tots els que fa sis set anys reien esbojarrats, fent anar amunt i avall totes aquelles estructures, rebolcant-se per la sorra. Què se n'ha fet d'aquells moments de joc? On és aquell bullici de pares, mares, nens i nenes? Va aixecar la mirada enlaire. I tu, on deus ser en aquests moments? Què deus estar fent? Toca la guitarra, toca-la tan com puguis. Quines ganes tinc de tornar a escoltar els teus acords, les teves cançons! Allà on siguis, fes sentir la teva música, fes que la teva melodia doni sentit a tota aquesta situació de merda. I sobretot, cuida't molt, em sents, molt! Va abaixar la mirada, s'ajupí per agafar les bosses de la compra i va seguir el seu camí.

La Mercè va encarar la recta per entrar dins la finca. Es disposava a aparcar el cotxe i va veure entre l'olivar i el graner en Quim agenollat a terra abraçant en Xiulet. Va sortir del cotxe esverada.

—Quim! Quim! Què et passa?

En Quim seguia abraçat a en Xiulet, quan hi va ser més a prop va veure que tenia els ulls molt vermells. Semblava que no advertís la seva presència. Es va agenollar i va sentir la pudor a alcohol. Va embolcallar en Quim i en Xiulet amb els seus braços i va ajuntar el seu cap amb el d'ells. Una escalfor molt forta li va pujar des de l'estómac fins arribar-li al cap. Amb suavitat va aconseguir que en Quim deixés estar el gos, el va ajudar a aixecar-se. En Quim tenia dificultat per mantenir l'equilibri. La Mercè li buscava la mirada, necessitava veure els seus ulls, però en Quim l'evitava.

—Quim, escolta'm! Quim!

Ell seguia amb la mirada perduda, estava fora de si i llavors va abraçar la Mercè amb totes les seves forces.

—Què passa? No m'espantis, collons!

Sense dir res la va agafar i la va conduir dins de casa fins el saló. Un cop allà va assenyalar amb la mà la taula on hi havia la carta. Ella es va posar la mà a la panxa i l'altre davant la boca. En Quim la va voler abraçar però ella el va apartar.

—Ves-te'n si us plau— va sospirar com va poder.

El cor li sortia per la boca. Les mans li tremolaven, tenia els ulls vermells i humits. Va començar a fer un tic amb el cap com si alguna cosa dins seu negués la realitat que vivia. Abans d'agafar el sobre va obrir la boca, volia cridar amb totes les seves forces però no li va sortir res, es va tornar a posar la mà a la panxa i doblegant-se va vomitar. Després va agafar el sobre i el va començar a llegir:

Estimats Sr. i Sra. Vila,

M'ha estat mostrada una declaració del General de les Forces de Terra que diu que el seu fill Zenon Vila ha mort gloriósament en el camp de batalla...

La Mercè va deixar de llegir i va tancar els ulls. Zenon, no podré amb aquest silenci, no podré.